

Anna Grau

Què se'ns hi ha perdut, a Nova York?

El faraó a Manhattan

Ara mateix sóc a la llibreria Barnes & Noble del Lincoln Center, on els *expats* catalans celebrem avui, tres dies per endavant, el Sant Jordi a Nova York. Sempre és el mateix però mai no és igual: jocs per a les criatures, xocolatada, discursos, un concert i gran escampada de roses i de llibres, pagant la Fundació Catalunya Oberta. Aquesta fundació paga i pateix sobretot pels discursos. És costum que primer parli una senyora de la UNESCO que sol dir que el Sant Jordi és Espanya i de seguida algú altre que diu tot el contrari. Enguany, aquesta missió recau en l'Alfons López Tena.

L'Alfons ve molt a Nova York, on es belluga com peix a l'aigua. És un cosmopolita deliciós, irònic. Per exemple, és fan de Bryan Ferry. Va quedar parat, m'explica, en veure el seu ídol cantar en viu a la festa de presentació a Madrid del diari *Público*. Quan va anar a felicitar Jaume Roures pel nivell musical de la vetllada, Roures li va dir: "Nosaltres volíem Serrat o Sabina, però no ha pogut ser per pressions del grup Prisa... llavors, això és tot el que hem trobat".

M'ho explica sopant al Buddha-kan, el restaurant asiàtic de moda a Nova York. És només un pèl més petit que el Titanic i trobo que fa molt per a l'Alfons, a qui vaig conèixer com a vocal del Consell General del Poder Judicial que traduïa poesia clàssica xinesa d'amagat i s'escapava a Xingjian mentre d'altres anaven a Marbella o a la Cerdanya.

Comparats amb la Xina semblen de fireta tots els països, no

Alfons López Tena participa en els actes de Sant Jordi a Nova York ■ ROBERT RAMOS

només el nostre. Quan saps això ja no tens mai més por de tornar a ser de poble. L'Alfons passeja per Nova York com si fos seva. Molts *expats* catalans i americans catalanòfils se'l rifen. Tots volen tenir-lo a prop, veure que diu i com ho diu. Com s'ho fa perquè al seu costat sembli que ser català és una cosa prometedora i divertida, no un maldecap permanent, una derrota crònica.

L'Alfons, que és valencià, està a punt de patentar la catalanitat

L'encant de l'Alfons López Tena és que ha sabut fer entendre, o fer veure, que Espanya li ve petita

amb direcció assistida. Ell mateix s'anomena el príncep d'Egipte. L'affilat del faraó que podria ser-ne, com és l'íntima fantasia de molt català oficialment emprenyat amb allò que en secret més cobeja: quants que es riuen de la Chacón no donarien un braç i tres cames per ser ministres de Defensa d'Espanya? Quin destí extraordinari per a un patriota català.

Si hi hagués més espanyols llestos descobririen que molt ca-

talà té enveja de pàtria d'Espanya. L'èxit d'Espanya fa mal d'ulls. Llavors, l'encant de l'Alfons López Tena té molt a veure amb el fet que ha sabut fer entendre, o fer veure, que Espanya ja la té controlada, ja li ve petita, i que podent triar, doncs tria una altra cosa. Quina altra cosa? Ah...*Would you have me dancing out of nowhere... Avalon...* (Sempre ens quedarà Roxy Music). ■

ullblavissa@gmail.com